

Seurakunnan juutalainen sydän

Osa 4

(Luku 1, kirjasta Messiaan Israel, 1993)

Vanhan liiton veljet

Paavalin metodi, Jumalan Sanan mukainen toimintatapa tuotti myös tulosta. Apostolien teot kertovat meille Paavalin julistaneen ensin juutalaisille, sitten pakanoilta. Monet juutalaiset myös uskoivat Sanan ja liittyivät Kristukseen. Varmaan heistä muodostui ensimmäisten paikallisten seurakuntien ”sydän”, joka Kirjoituksia jo tuntien kykeni opettamaan muuta osaa seurakunnasta. Vanha liitto vaikutti kuitenkin edelleen voimakkaasti eräiden seurakuntaan liittyneiden juutalaisten ajattelussa. Paavali joutui kerta kerran jälkeen oikomaan vääriä opetusta, joka ei täysin todistanut Uuden liiton tuomasta vapaudesta pois Vanhan liiton lain alta. Opetuslasten joukossa vaikutti farisealainen lahko. Sen opettajat kulkivat perustetuissa seurakunnissa selittäen Sanaa omalla tavallaan. Erityisesti Paavali joutui vastakkain näiden oman kansansa ”lain kii-vailijoiden” kanssa. Tämän taistelun hedelmänä kirkastui kuitenkin se totuus, jonka Jumala haluaa välittää meille Paavalin kautta. Uusi liitto on Vanhan liiton täyttymys. Lain ja tuomion eteen on astunut rakkaus ja armo: sovituksen tuonut Messias.

Paavali ei kokenut tehtävänsä helpoksi. Vain Jumalan avulla hän kykeni taistelemaan harhaoppeja vastaan. Jumalalta tuli viisaus ja ymmärrys, joten Paavali saattoi todistaa julistamansa evankeliumin olevan Jumalan Sanan mukaista: ”Minua kummastuttaa, että te niin äkkiä käännitte hänestä, joka on kutsunut teidät Kristuksen armossa, pois toisenlaiseen

evankeliumiin, joka kuitenkin ei ole mikään toinen; on vain eräitä, jotka hämmentävät teitä ja tahtovat vääristellä Kristuksen evankeliumin. Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu... Ihmistenkö suosiota minä nyt etsin vai Jumalan? Tai ihmisillekö pyydän olla mieliksi? Jos minä vielä tahtoisin olla ihmisille mieliksi en olisi Kristuksen palvelija. Sillä minä teen teille tietäväksi, veljet, että minun julistamani evankeliumi ei ole ihmisten mukaista; enkä minä olekaan sitä ihmisiltä saanut, eikä sitä ole minulle opetettu, vaan Jeesus Kristus on sen minulle ilmoittanut” (Gal. 1:6–8,10–12).

Seurakunnan Vanhaan liittoon uskovat olivat kivenä Paavalin reessä. Joutuipa Paavali yhteenottoon Pietarinkin kanssa, joka lankesi valvomattomuuttaan: ”Mutta kun Keefas tuli Antiokiaan, vastustin minä

häntä vasten kasvoja, koska hän oli herätännyt suurta paheksumista. Sillä ennenkuin Jaakobin luota oli tullut muutamia miehiä, oli hän syönyt yhdessä pakanain kanssa; mutta heidän tultuaan hän vetäytyi pois ja pysytteli erillään peläten ympärileikattuja, ja hänen kanssaan lankesivat ulkokultaisuuteen muutkin juutalaiset” (Gal. 2:11–13). Paikallisseurakuntaan oli syntymässä paha juopa. Pietari, joka hiilivalkealla pelosta tuli julki kolmasti kielisi Messiaansa, oli taas saman heikkouden vanki. Hän oli kunnioitettu auktoriteetti, jonka tekemiset eivät voineet olla vaikuttamatta muihin. Jerusalemin seurakunnan johtajan, Jaakobin luota tuli vaikutusvaltaisia veljiä. He olivat kuitenkin ylpistyneet omasta asemastaan seurakunnassa ja katsoivat seurakuntaan liittyneitä pakanoita ylhäältä alaspäin.

Nämä veljet saivat mukaansa Pietarin, joka joitakin aikoja taaksepäin oli rohkeasti todistanut ymmärtävänsä Jumalan tahdon: Pakanat, jotka uskon kautta liittyvät Jeesukseen, eivät enää ole kartettavia, vaan kuuluvat samaan yhteyteen. Paavali ei kuulunut alkuperäiseen apostolien joukkoon. Jumala oli ottanut hänet ikään kuin sivusta toteuttamaan valtaisaa tehtävää. Osittain taustastaan johtuen Paavali ei vääriällä tavalla kunnioittanut Pietaria. Hänhän olisi voinut Pietarin ja muiden mieliksi olla hiljaa. Ehkä tilanne olisi aika-

naan selvinnyt omia aikojaan. Mutta Paavali ymmärsi vaaran: ”vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan.” Epäkohtaan on käytävä heti käsiksi. Näemme rohkean Paavalin seisomassa kunnioitetun Pietarin edessä, katsoen tätä tiukasti silmiin ja sanoen kaikkien kuullen: ”Jos sinä, joka olet juutalainen, noudatat pakanain tapoja etkä juutalaisten, miksi sinä pakotat pakanoita noudattamaan juutalaisten tapoja?” (Gal. 2:14).

Raamattu ei kerro, mitä hänelle vastattiin. Todennäköisesti tilanne Pietarin osalta päättyi katumukseen. Hän ymmärsi, että käytöksellään hän olikin edesauttamassa väärää opetusta. Opetusta siitä, ettei pakana voi täysin pelastua alistumatta ympärileikkaukseen ja muihin juutalaisiin tapoihin. Pietarin esimerkki osoittaa meille sen vaaran, mikä sisältyy ihmiseen katsomiseen. Sanan keskeisestä sisällöstä sivuun langennut ”auktoriteetti” voi saada aikaan paljon pahaa seurakunnan keskellä. Tuohituneena väärään opetukseen, joka vainosi vilpittömiä vasta uskoon tulleita, Paavali

toteaa: ”Kunpa aivan silpoisivat itsensä, nuo teidän kiihoittajanne!” (Gal. 5:12). Juutalainen Paavali piti kiinni juutalaisuudesta. Hän ei kuitenkaan enää kuvitellut pelastuvansa tapojen noudattamisen kautta. Hän oli ymmärtänyt seremonioiden ja tapojen todellisen merkityksen juutalaisille. Niiden kautta Jumala oli kaiken aikaa – jo ennen Messiaan tulemusta – ollut läsnä muistuttamassa Hänestä, joka oli tuleva. Paavaliakin oli kohdannut Hänet. Hän oli ja pysyi juutalaisena ymmärtäen sen, että pakanatkin kuuluen omaan kansaansa pelastuvat Jumalan armon kautta sellaisina kuin ovat.

rannusta ja sovitusta maailmalle. Mutta huomaa, mitä Jumalan Sana ilmoittaa! Paavali ei kirjoita: juutalaisille oli uskottu, vaan ”ON uskottu”. ON uskottu tänä päivänä samoin kuin evankeliumi ON edelleen Jumalan voima ”ensin juutalaiselle, sitten kreikkalaiselle”. Juutalainen kansa on edelleen toimiva pelastuksen välittäjänä ihmiskunnalle. Uskovat juutalaiset ovat nyt uuden kansan ”pyhä siemen”. Samaa kansaan liitetään pakanauskovat, Jumalan valtakunnan ”kanssaperilliset”. Juutalainen identiteetti oli Paavalille tärkeä. Samoin se on tärkeä oman aikamme ”pyhälle siemenelle”, messiaanille juutalaisille.

Jatkuu